

LUCY CLARKE
VAELLUS

Suomentanut Kristiina Vaara

Helsingissä Kustannusosakeyhtiö Otava

Englanninkielinen alkuteos:

The Hike

Copyright © Lucy Clarke 2023

Suomenkielinen laitos © Kustannusosakeyhtiö Otava 2025

ISBN 978-951-1-48132-4

OTAVA
KIRJAPAINO
Keuruu 2025

Matt Clarkelle

PROLOGI

Naisen ruumis makaa tohjana vuorenrinteessä. Se lepää tummalla kalliovuoteella, murtuneen kallon aluksena on ohut vihreä jäkäläpielus.

Taivas heijastuu iiriksistä, pilvet kulkevat mitään näkemättömien pupillien poikki. Kasvot eivät ole vaurioituneet – se on melkein ahdistavaa – ja iho on vaalea ja kirkas. Tuuli kantaa maan, suolan ja veren tuoksua. Se leikkii ohimon hiussuortuvalla, sitten vaivaa hetken puseronkaulusta. Muutoin nainen on liikkumatta.

Blåfjell-vuori kohoaa yläpuolella, se on välinpitämätön ja julma todistaja. Se näki kaiken, muttei kerro mitään.

Muutaman tunnin kuluttua paikalle saapuu ensimmäinen kulkija ja tarkistaa hänen pulssinsa. Ilmoittaa radiopuhelimella.

Sitten arvellaan, mikä on mennyt pieleen. Ihmetellään, missä naisen rinka on. Miksi kynsien alla on kuivunutta verta. Miksi vasenta olkavartta peittää neljä sydäntä muistuttavaa mustelmaa.

Poliisi haluaa puhua sen kanssa, joka viimeisenä näki tämän nuoren naisen elossa.

Paikalliset ihmettelevät, miksi vaeltaja oli vuorella yksin.

Omaisat pyhiinvaeltavat paikalle, tallaat polkuja etsien vastauksia.

Mutta vielä nyt naisen ruumis on yksin, havaitsematta.

Vuoret eivät paljasta salaisuuksiaan. Silti jossain niiden uumenissa, graniittikerroksien kätkössä, joku tietää tarkalleen, kuinka tämä nainen kuoli.

Ja miksi.

SAAPUMISPÄIVÄ

I

LIZ

Liz solmi vaelluskenkiensä nauhat ja katsoi sitten itseään eteisen peilistä. Ystävät varmasti kiusoittelisivat häntä siitä, että hänellä oli vaelluskengät jalassa jo lentokentällä, mutta rinkkaan ei mahtunut. Hän oli pakannut huolellisesti. Hän nautti tehokkuudesta, karsimisesta, tinkimisestä, siitä että jokaisella grammalla oli merkitystä. Oli mukavaa lähteä matkaan niin, että kanto selässään kaiken, mitä tarvitsi. Siinä oli itsenäisyyttä, josta hän piti – ehkä vähän liikaakin.

Hän katsoi kelloaan. Jos hän lähtisi nyt, hän saapuisi Helenan luo viisitoista minuuttia etuajassa. Rinkka odotti autossa. Tankki oli täynnä. Lista käyty läpi. Enää ei tarvinnut kuin hyvästellä.

Oli vaikea uskoa, että iltaan mennessä Liz, Helena ja Maggie olisivat Norjassa. Oli ollut Lizin vuoro valita lomakohde. Aiemmilla kerroilla hän oli valinnut Korfun, Madeiran ja Etelä-Ranskan. Hän oli aina rakastanut rantalomia – hellivää aurinkoa, vaihtelua, kun sai viettää aikaa vain tyttöporukalla, raukeita päiviä uima-altaalla – mutta viime aikoina hän oli kaivannut jotain ihan muuta. Hän oli kolmenkymmenenkolmen, vaimo, äiti, yleislääkäri. Arki oli organisoitua, saumatonta, aikataulutettua. Hän janosi seikkailua.

”Oletko tosissasi?” Helena oli älähtänyt, kun Liz oli esittänyt idean neljän päivän vaelluksesta ja telttailusta Norjassa.

Liz oli tosissaan. ”Olen aina halunnut nähdä vuonot ja vuoret.”

”No varaa sitten vaikka risteily.”

Muutama kuukausi aiemmin, kiitos katkenneen laturinhihnan, jonka korjaamisessa oli mennyt ikuisuus, Lizin oli täytynyt kävellä aamuisin vastaanotolle. Kävellessä tapahtui jotain taianomaista: oli kuin hän olisi joka askelella karistanut hartioiltaan hitusen tekemättömien läksyjen, eväsrasioiden ja kouluvaatteiden kaaosta. Hän kuuli linnunlaulun, otti selville reitinvarren puiden nimet, jaksoi huikata hyvät huomenet naapureille. Ja perillä töissä ajatus kulki ja kroppa kiitti liikkeestä. Hän oli ollut ulkosalla ja ottanut vastaan uuden päivän. Hän oli pannut jalkaa toisen eteen ja saapunut siitä hyvästä töihin reippaana ja energisenä.

Koska Liz oli sellainen kuin oli, hän oli halunnut ottaa selville kävelemisen fysiologiset edut, joten hän oli sukeltanut kirjallisuuteen. Hän oli saanut tietää, että säännöllinen kävely paransi immuunijärjestelmää, alensi kolesterolia ja vahvisti hyvinvoinnin tunnetta. Hän välitti selville saamansa asiat potilailleen. ”Määrään sinulle päivittäisen kävelylenkin.” Se oli helppoa, ilmaista ja useimmille mahdollista. Joidenkuiden kohdalla käänteentekevää.

Juuri nyt Liz itse tarvitsi jotain *käänteentekevää*.

Hän katsahti keittiön suuntaan. Hän kuuli joka-aamuisen konsertin: kulhojen kolinan, kun niitä katettiin pöytään, hanan kohinan, jakkaran kirskahduksen, Evien äänen Danielin äänen yläpuolella, Patrickin rauhoittavan sävyn, kun tämä hyssytteli molempia.

Liz meni lähemmäs perheensä ääniä ja lämmintä tunnelmaa. Paksupohjaiset kengät tekivät askeleista vieraat. Kohta hän seiso i keittiönovella, eikä kukaan huomannut häntä heti, ja – hämmen-

tävän hetken ajan – hän tunsikin katselevansa jonkun toisen elämää. Kuinkahan paljon he kaipaisivat häntä, hän mietti. Patrick halitsi perhe-elämän rutiinit niin hyvin: täytti eväsasiat, hoiti lapset kouluun ja auttoi läksyissä.

Evie, tukka vielä pörrössä unen jäljiltä, huomasi hänet ensimmäisenä. ”Äiti! Oletko nyt lähdössä?”

”Joo”, Liz sanoi pala kurkussa. Hän ei ollut koskaan pitänyt pitkistä jäähyväisistä. Ulos ovesta ja menoksi. Niin oli paras.

Patrick kääntyi, vilkaisu Lizia lämpimän ruskeilla silmillään, muttei vastannut tämän katseeseen. ”Niin, haetko siis Helenan ensin? Ja sitten Maggien?”

”Ja sitten vain kohti Norjaa.” Liz yritti kuulostaa iloiselta, mutta äänensävy jäi alavireiseksi.

”Ole kiltti ja ota kuva Helenasta vaelluskampeissa!” Patrick virnisti.

Liz meni poikansa luo, tämä istui aamiaissaarekkeella ja lappoi maissihutaleita suuhunsa. Liz painoi suukon hänen poskelleen ja tunsikin hänen leukansa liikkeitä.

Evie laski lusikkansa, heilutti sormella etuhammastaan ja kysyi: ”Onko tämä irronnut, kun tulet takaisin?”

Liz nyökkäsi. Hänen palatessaan tyttärellä olisi luultavasti uusi rako täydellisessä maitohammasrivistössään. Hän ei pääsisi pujahtamaan tytön pimeään huoneeseen vaihtamaan talouspaperiin käärittä hammasta kiiltävään punnan kolikkoon.

Hän oli tottunut siihen, että häneltä jäi asioita väliin: Evien ensimmäinen sana (Dan-dan), Danielin ensiaskelet olohuoneen lattian poikki – Patrick oli ottanut pojan vastaan; kaksosten ensimmäinen kerta uimakoulussa. Mutta oli monia muita hetkiä, joina hän oli ollut paikalla, ja hän tiesi, että väliin jäämisten ja paikalla olemisten laskeminen johti vain syyllisyyden musteella kirjoitettuun tuloskorttiin.

”Pitäkää huolta toisistanne, kun olen poissa”, hän sanoi ja hengitti heidän tuoksuaan. Hän suukotti heitä päälle ja kertoi rakastavansa heitä.

Hän meni Patrickin perässä ulko-ovelle. Patrick avasi oven aurinkoiseen syyskuun aamuun, ja eleessä oli jotain, mikä sai Lizin tuntemaan itsensä vieraaksi heidän kodissaan.

”Oletko innoissasi?” Patrick kysyi.

Liz pakottautui hymyilemään ja nyökkäsi. ”Nähdään sitten kun...” hän epäro. Hän ei näkisi Patrickia palatessaan. He olivat sopineet kuukauden erosta. Asumuserosta. He olisivat vuorotellen poissa kotoa, jottei se vaikuttaisi lapsiin: Liz olisi viikon Norjassa, sitten Patrick olisi viikon veljensä luona, ja sitten sovittaisiin lisää vaihtoja ja järjestelyjä. Kuukausi erossa, jotta he saisivat aikaa miettiä, mitä haluaisivat.

Mitä sinä haluat? Liz mietti ja katsahti Patrickiin.

”Hei sitten, Liz”, Patrick sanoi ja kumartui painamaan suukon Lizin poskelle. Mies tuoksui paahtoleivältä ja kahvilta ja kodilta.

Liziä pyörrytti oudosti – hänen teki mieli ojentaa käsi ja takerua Patrickin jämerään olemukseen, kun muu maailma kieppui aina vain kauemmas.

Liz räpytteli silmiään kiivaasti ja katsoi vaelluskenkiensä tiukan solmittuja nauhoja. Hän hengitti syvään, kääntyi ja käveli sitten ulos elämästään.

HELENA

Helena katseli rinkaansa. Se nojaili huolettoman itsevarmana ulko-oveen, esti hänen kulkunsa. Se oli niin täynnä, että soljet ja hihnat pullistuivat kireälle. Hän oli irrottanut siitä hintalapun tänä aamuna ja viiltänyt peukaloaan kynsisaksilla. Pisara verta oli tippunut rinkalle, ja siihen oli tullut pieni tumma tahra. Jos Maggie huomaisi sen, hän pitäisi sitä huonona enteenä. Mutta Helena ei uskonut sellaisiin. Hänen tulkintansa oli, että täytyi jatkossa olla varovaisempi saksien kanssa.

Hän siemaili kahviaan nauttien sen syvän samettisesta mausta tietäen hyvin, että se olisi viimeinen pressopannulla laitettu kahvi vähään aikaan. Rinkantaskussa oli neljä pussia pikakahvia – yksi kullekin vaellusaamulle. Hän oli googlannut matkakokoisia kahvipannuja, kuvitellut, kuinka romanttista olisi, jos sellainen nököttäisi sihisevällä retkikeittimellä kehyksenään kauden norjalainen maisema. Hän oli pitänyt mielikuvasta niin paljon, että oli klikannut ”osta”, mutta kun pannu oli saapunut ja hän oli nostanut sen paketista vierassängylle muiden harva se päivä saapuvien hankintojen jatkoksi – kuivapusseja, vedenpitävät päällyshousut, merinovillasukkia, kahden hengen telta, untuvamakuupussi, kevyt makuualusta, retkikeitin, kaasupullo

– hän oli tajunnut, ettei pystyisi perustelevaan itselleen sen tuomaa lisäpainoa.

Hän lähestyi rinkkaa varovasti, niin kuin arkaa hevosta saattaisi lähestyä, lasi kämmenen hitaasti sen kyljelle. Raahaisiko hän todellakin sitä korvessa neljä päivää?

Koko juttu oli niin järjetön, että nauratti. Hän, Helena Hall, lähdössä telттаilemaan Norjaan!

Helkkarin Liz. Tänä vuonna oli ollut hänen vuoronsa valita kohde. Omalla vuorollaan kolme vuotta aiemmin Helena oli valinnut Ibizan. Jopa Joni oli ilmestynyt paikalle, lentänyt sinne kahdeksi yöksi kesken kiertueensa ja hoitanut heille VIP-pas-sit. He olivat laiskotelleet viikon auringonpaisteessa neljästä, uineet kallioisissa poukamissa ja juhlineet auringonlaskuun asti. Se oli ollut oikea loma.

Mutta että vaeltamaan Norjaan. *Siiitä tulee seikkailu*, Liz oli vakuuttanut heille, ja Helenan huulet olivat joutuneet pinnistele-mään hiukan liikaa venyäkseen hymyyn.

Siltikään hän ei jäisi yksin kotiin, kun muut lähtisivät reisuun. Kun on kolmekymppinen sinkku, tarttuu jokaiseen mahdollisuuteen lähteä jonnekin tyttökavereiden kanssa.

Aiemmin viikolla hän oli lähettänyt Lizille keskellä yötä viestin: *Vessat! Missä siellä käydään paskalla?* Ja Liz oli vastannut kakka- ja metsäemojeilla – ja lähettänyt sitten linkin pieneen puutarhalapioon.

Hienoa. Todella hienoa.

Helena joi kahvinsa loppuun, huuhteli ja kuivasi mukin ja pani sen sitten takaisin kaappiin kahva ulospäin. Hän pyyhkäisi kätet reisiin. Katsoi ympärilleen. Kivitasot olivat tyhjä. Valot niiden yläpuolelta sammutettu.

Hän vilkaisi kelloaan. Liz olisi täällä viidentoista minuutin kuluttua.

Menessään makuuhuoneeseen hän katsoi haikeasti avonai-
sesta ikkunasta kaupungin yli. Syyskuun alun valo oli hehkuvan
lämmön – se piti kiinni kesän viimeisestä henkäyksestä. Hänen
kaupunkinsa – Bristol – haisi dieseliltä ja betonilta ja kesän läm-
mittämiltä roskiksilta. Hän veti keuhkot täyteen tuoksua. Oi sitä
jalkakäytävien ja rakennusten ja liikenteen kauneutta ja korko-
kenkien kopinaa. Ei vilaustakaan vaelluskengistä tai fleecestä.
Hän sulki ikkunan vastahakoisesti.

Hänen silmiinsä sattui pukeutumispöydällä lepäävä pakkaus,
se oli vielä muovipussissa. Hän katseli sitä hetken arvioivasti,
huulet yhteen puristettuina, sydän jyskyttään. Sitten hän nap-
pasi pakkauksen käsiinsä, repäisi sen auki ja tuijotti raskaustestiä.

Palavan kauhun kouraisu. Hän ei halunnut tehdä testiä. Hän
ei halunnut edes *katsoa* sitä. Mutta hänen oli pakko. Sitten hän
voisi jättää asian taakseen ja nauttia matkasta. Se olisi hyvä tarina
kerrottavaksi lentokoneessa. Liz ja Maggie voisivat piruilla hänen
hävyttömästä sinkkuelämästään.

Hän otti ohjeen pakkauksesta ja silmäili ne läpi lukematta
sanaakaan. Tuttu juttu. Pissaa tikkuun. Odota kolme minuut-
tia hikoillen.

Hän meni testi mukanaan kylpyhuoneeseen, ja häntä ärsytti,
kun hän huomasi käsiensä tärisevän.

Onko minulla edes pissahätä? hän mielti, vetäisi pikkuhousut
alas ja istui pytylle.

Hän piteli testiä jalkojen välissä. Sulki silmät. Yritti rentoutua.

Hän ei ehtinyt istua siinä kuin hetken, kun ovikello jo pärähti.
”Kristus!” hän huudahti ja hyppäsi ylös pytyltä.

Hän kiskaisi pikkuhousut ylös ja asteli sitten eteiseen vetäen
samalla housujen vetoketjun kiinni.

”Minä täällä!” Lizin ääni kuului summerista. ”Olen täällä
ulkona.”

Tietenkin Liz oli etuajassa.

”Oletko valmiina?” hän liversi.

Helena vilkaisi käyttämätöntä raskaustestiä, ja hetken häntä suututti, että Liz oli etuajassa – mutta samaan aikaan se oli helpotus, kuin olisi väistänyt luodin.

”Valmiina ollaan”, Helena sanoi summeriin.

MAGGIE

Maggie katseli tytärtään, näki pienen nyrkin tarttuvan väriky-nään, kielenkärjen pistävän ulos suupielestä tytön keskittyessä.

Ulkona sora rapisi renkaiden alla. Phoebe katsoi ylös sil-mät suurina ja pyöreinä. Muutoin sileälle otsalle ilmestyi ryppy. ”Onko se isi?”

Maggie piti huolen, että hänen äänensä kuulosti lämpimältä ja kirkkaalta. ”On.” Hän vilkaisi keittiön kelloa: mies oli tunnin myöhässä. *Kusipää.*

”Phoebe ei halua lähteä.”

”Tiedän”, Maggie sanoi ja avasi sylinsä siihen kapuavan tytön painolle ja lämmölle. Hän hautasi kasvonsa tyttärensä kaulaan ja hengitti tämän ihon makeaa tuoksua.

Phoebe ei ollut koskaan ollut yötä Aidanilla. Maggie oli lykännyt sitä, vedonnut imetykseen ja myöhemmin perhepe-tiin, mutta nyt, kun Phoebe oli kolme, Aidan oli vaatinut, että saisi tytön vihdoinkin luokseen yöksi. Se oli reilua, Maggie tiesi sen. Tiesi kyllä. Ja Maggie halusi, että Aidanille ja Phoebelle kehittyisi isä-tytär-suhde – mutta silti ajatus erossa olemisesta tuntui fyysisenä, musertavana kipuna. Hänen tarpeessaan tun-tea tyttärensä iho omaansa vasten, tuntea tämän sydämenlyön-

nit öisin tämän puuvillapyjaman läpi, oli jotain vaistomaista ja primitiivistä.

Siksi Norjan-matka oli tullut oikeaan aikaan. Maggie ei voinut jäädä kotiin ilman Phoebea. Heidän vuokratalonsa joka nurkka muistutti tytöstä: maatalon ovi, joka oli täynnä kouke-roisia piirustuksia, mäntypöytä, jonka ääressä he joivat maitoa ja söivät keksejä iltapäivisin, jättimäinen säkkituoli, johon he lösähtivät lukemaan ääneen, ikkunalauta, jolla he kasvattivat vesikrasia pienissä sanomalehdestä tehdyissä ruukuissa.

Maggie kuuli jarrujen sihahduksen, kun auto pysähtyi talon eteen. Moottori hiljeni. Ovi avautui ja sulkeutui. Askelet soralla.

Maggie liimasi kasvoilleen leveän hymyn, kantoi Phoben ovelle ja sanoi: ”Teille tulee tosi hauska viikko.”

Ovikello soi.

Maggie tarttui kahvaan ja terästäytyi.

”Helena-täti!” Phoebe hymyili säteilevästi ja kiemurteli pois Maggien sylistä.

Ovella seisoi Helena lyhytlahkeisissa tummissa housuissa, huulet punattuina ja tumma polkkatukka ojennuksessa. Hän kyykistyi ja levitti käsivartensa, ja Phoebe säntäsi hänen syliinsä.

”Luulimme että olet isi!” Phoebe huusi.

”Ehei. Olen paljon paremman näköinen kuin isi.”

Helenan takaa Liz, täysissä vaellustamineissa, astui rutistamaan Maggieta.

Helena katsahti ylös toinen kulmakarva koholla. ”Eikö ole näkynyt vielä?”

Myöhässä, Maggie muodosti huulillaan.

Helena pyöräytti silmiään.

”Minua pelottaa”, Phoebe sanoi ja hivuttautui vielä lähemmäs Helenea, kurkotti sormiaan kohti kultaista hevosenkenkää, joka riippui ohuesta ketjusta tämän kaulassa. ”Oletko sinä poni?”

”En tänään, koska ponit eivät pääse lentokentän turvatarkastuksen läpi. Mutta välillä olen.”

Phoebe nyökkäsi totisena.

”No mutta kerropa nyt: mikä sinua pelottaa?”

Phoebe osoitti kirkkaan violettia matkalaukkua ja taiteltua peittoa, jotka odottivat eteisessä. Pehmoleopardi istui vartiossa niiden päällä. ”Minä menen isin luokse. Haluaisin ehkä jäädä kotiin.”

Maggien sydäntä kouristi. Hänen täytyi estää itseään nostamasta tyttöä syliinsä ja sanomasta: *Ei sinun tarvitse mennä. Jäädään kotiin! Äiti ei lähde mihinkään!*

”Ahaa”, Helena sanoi ilme yhtä vakavana kuin Phoebella. ”Niin, minustakin tuntuu välillä siltä. Itse asiassa”, hän madalsi ääntään, ”minusta tuntuu siltä juuri nyt.”

”Oikeassa elämässäkö?”

”Niin, oikeassa elämässä. Tiedätkö, Liz pakottaa minut lähemmään Norjaan ja telттаilemaan vuorille – enkä ole tehnyt sitä ennen, ja minua vähän pelottaa, ja haluaisin ehkä jäädä kotiin.”

Phoebe kallisti päätään, katseli Liziä arvioiden.

”En minä nyt varsinaisesti *pakota*...” Liz lisäsi.

Phoebe näytti epäuskoiselta. Hetken kuluttua hän asteli matkalaukulleen, otti pehmoleopardin paikaltaan ja ojensi sitä Helenalle. ”Voit lainata Leopoldia.”

Maggie puri alahuultaan. Leopold oli Phoeben lempilelu. Tyttö nukkui se kainalossaan, sen kauluksen turkki oli kulunut ohueksi, koska sitä oli rakastettu niin kovasti.

”Voi kulta”, Helena sanoi, ”olet tosi kiltti. Mutta Leopoldiakin saattaa jännittää olla yötä uudessa paikassa, joten sinun täytyy pitää siitä huolta. Eikö vain?”

He kääntyivät katsomaan, kun Aidanin punainen urheiluauto mateli kapeaa kujaa pitkin. Maalipinta. Aidan ei missään nimessä halunnut naarmuttaa maalipintaa.

Hän pysäköi Lizin Fordin taakse ja sammutti moottorin. Hetken kuluttua hän nousi autosta käsivarret levällään ja säteilevästi hymyillen. ”Phoebe!”

Phoebe painautui Maggieen sääriin, pienet sormet tarrasivat tämän sitruunankeltaisen mekon helmaan.

”Hei, Aidan”, Maggie sanoi yrittäen kaikin voimin hymyillä vakuuttavasti.

”Maggie.” Aidan nyökkäsi. ”Liz. Helena.”

Helena katseli Aidania halveksuvalla ilmeellä, joka oli varattu vain tälle. Se oli jotenkin leuan asennossa, hän nosti sitä vain himpun verran korkeammalle, jolloin syntyi vaikutelma, että hän kirjaimellisesti katsoi miestä nenänvartta pitkin. Ja niin hän katsoikin.

Aidan silmäili Maggieen kuistia. Maggie arvasi, että mies oli huomannut hilseilevän maalin, jonka alta paistoi rappaus, ja umpeen kasvaneen ikkunalaatikon, jota hän ei ollut ehtinyt kitkeä. Aidan ei kuitenkaan tiennyt, kuinka hauskaa Maggiella ja Phoebella oli ollut, kun he olivat istuttaneet nuo kukat yhdessä, työntäneet siemeniä salaisiin multapenkkeihin keväällä ja upottaneet sen jälkeen kätensä pesualtaan lämpimään veteen, puhkooneet saippuakuplia multaisilla kynsillään. Aidan oli aina nähnyt sotkua siinä, missä Maggie näki iloa.

”Oletko valmiina, likka?” Aidan sanoi, astui lähemmäs ja pörötti Phoeben hiuksia. ”Minulla on sinulle autossa herkkuja!”

Ja rakkauden ostaminen alkoi heti, Maggie ajatteli.

”Pannaanpa sinut autoon”, Maggie sanoi urheasti ja kauhaisi Phoeben syliinsä. Hän kantoi tyttärensä autolle, rutisti häneen kaiken rakkautensa, oikein juurrutti, he merkitsivät toisensa kehoillaan.

Maggie kiinnitti turvavyön ja sanoi: ”Rakastan sinua hurjan paljon, kulta. Minulle tulee ikävä. Pidä huolta Leopoldista, joo-han?”

Phoebe nyökkäsi. Sitten hän kuiskasi: ”Pidä huolta Helenatädistä. Hän pelkää vuoria.”

”Minä pidän”, Maggie sanoi hymyillen. Hän suukotti ja suukotti ja suukotti tyttöään, pakottautui sitten perääntymään ja sulki autonoven muodostaen huulillaan sanat ”rakastan sinua”.

Aidan sanoi juuri hänen ystävilleen: ”Kiipeäkö *Maggiekin* sille vuorelle?”

Helena vastasi hymyillen: ”Hän oli naimisissa sinun kanssasi kaksi vuotta, joten vuoren huiputuksen luulisi olevan helppo nakki.”

Maggie olisi halunnut sanoa Aidanille tuhat asiaa: *Jos Phoebe herää yöllä, laula hänelle ”Tuiki tuiki tähtönen”. Phoebe hyppii seinille liiasta sokerista. Älä istuta tyttöä television ääreen, kun kyllästyit. Älä myöskään juo paljon, kun tyttö on sinulla.* Mutta Maggie sanoi vain: ”Ole kiltti ja pidä hänestä huolta.”

Phoebe katsoi ulos autonikkunasta, silmät kiilsivät kyyneleistä, ja hän puristi Leopoldia rintaansa vasten.

Ei, Maggie ei voinut tehdä tätä. Hän ei voinut päästää tyttöä lähtemään. Mutta astuessaan jo eteenpäin hän tunsi Helenan tarttuvan häntä kädestä. Liz sujautti käsivartensa Maggiein käsivarren ympäri, ystävät kannattelivat häntä molemmilta puolilta.

Aidan käynnisti moottorin. Phoeben kämmen painautui ikkunaan, niin kuin tyttö olisi yrittänyt päästä vapaaksi.

”Se tanssi”, Helena sanoi ja potkaisi vasenta jalkaansa kuin kabareetyttö. ”Tanssikaa.”

Maggien kurkkua kuristi. Nyyhkäys oli kohoamassa hänen rinnastaan.

”Tanssi. Nyt heti, Maggie. Anna mennä!”

Se oli musikaalista, jonka he olivat katsoneet eräänä iltapäivänä viime talvena, ja Phoeben mielestä oli ollut hauskeempaa kuin mikään, kun äiti ja Helena-täti olivat matkineet askeleita, potki-neet jalkojaan cancantyyliin ja heiluttaneet käsiä.

Helena potkaisi toista jalkaa, Liz liittyi mukaan. ”Anna mennä nyt!”

Maggie pakotti itsensä potkaisemaan ensin oikeaa jalkaa, sitten vasenta, hän löysi saman rytmin ystäviensä kanssa, ja tuuli hulmutti hänen helmojaan.

Helena heilutti käsiään ja sanoi: ”Niin sitä pitää! Nyt tanssitaan! Nyt liikutaan! Nyt vilkutetaan!”

Phoeben pieni suu kaartui hymyyn ja kämmen irtosi lasista, kun hän heilutti omaa pikku kättään takaisin.

He jatkoivat tanssimista, kun auto mateli alas tietä, kunnes se oli kadonnut kokonaan ja Phoebe oli poissa.

”Kaikki hyvin, Mags”, Helena sanoi, ”voit nyt lakata tanssimasta.”

Maggie rojahti ystäviensä käsivarsien varaan, ja he pitivät hänestä tiukasti kiinni.

”Tämä oli vaikein vaihe – lähtö. Ja sinä teit sen.” Liz rutisti häntä. ”Nyt pääset odottamaan kotiinpaluuta, vai mitä?”

Matkalla lentokentälle Maggie istui takapenkillä. Hän oli lakanut itkemästä parisenkymmentä kilometriä sitten, mutta jännityspäänsärky piinasi edelleen ohimoita.

Hän huomasi, että istuintaskussa oli ajan hampaan kaluama vihko heidän kouluajoiltaan. Kannessa luki Norjan lipun väreillä isoilla ja pulleilla punaisilla, valkoisilla ja sinisillä kirjaimin N-O-R-J-A, Norjan lipun mukaan. Alapuolelle oli kirjoitettu Lizin ja Jonin nimet.

”Maantiedon työ!” Maggie sanoi ja otti vihkon syliinsä istuintaskusta. ”Se löytyi!”

”Se oli ullakolla”, Liz sanoi.

Otsikon alapuolella oli kuva naisesta, joka seisoi jyrkkärinteen vuoren huipulla käsivarret levitettynä kirkasta taivasta kohti.

Arktisen sininen meri avautui lännessä, ja naisen alapuolella väikkyi hopeainen joki, joka halkaisi kukkuloiden ja laaksojen muodostaman kumpuilevan maiseman.

”Onko tämä nyt siis se vuori, jolle olemme kiipeämässä?” Maggie kysyi.

Liz nyökkäsi. ”Juuri se. Blåfjell.”

Maggie muisti, että teini-iässä Liz ja Joni olivat luvanneet toisilleen maantiedon tunnilla, että vaeltaisivat jonain päivänä siihen paikkaan yhdessä. Oli ollut helmikuu. Säälimätön harmaa taivas. Koulun kelloja, kastuneita reppuja ja märkää betonia. Vuoret olivat näyttäneet eri maailmalta – sellaiselta, jota he halusivat päästä koluaan. Maggie oli nähnyt heidän lyövän kättä päälle pulpettensa yli.

”Eikö Jonista ole vielääkään kuulunut mitään?” Maggie kysyi.

”Ei inahdustakaan”, Liz sanoi.

Maggie näki taustapeilistä Helenan kulmakarvojen kohoavan.

Tämä oli toinen vuosi peräkanaa, kun Joni ei ilmaantunut yhteisreissulle. Hän ei ollut osallistunut ryhmäkeskusteluun viikkokausiin.

”Hän on kiertueella”, Liz sanoi lojaalisti, mutta Maggie tiesi, kuinka pettynyt Liz varmasti oli. Joni oli aina hyvää seuraa: oli valmis mihin tahansa, olisi nostanut mielellään repun selkään ja vain nauranut, jos pitäisi käydä paskalla metsässä. Joni teki kaikesta riemullista ja hauskeempaa olemalla vain oma itsensä.

”Lähetetään hänelle valokuva”, Maggie sanoi ja ojensi puhelimensa Helenalle etupenkille.

Helena nojautui niin, että kaikkien kasvot mahtuivat kuvaan. Liz irrotti hetkeksi toisen käden ohjauspyörästä ja vei sen lippaan. Helena työnsi punaiset huulensa liioitellun törölle. Maggie näytti rauhanmerkkiä. Kuva tallentui.

Saatuaan puhelimen takaisin Maggie tuijotti kuvaa. Sitten hän kirjoitti: *Vielä ei ole myöhäistä* – ja painoi *Lähetä*.

JONI

Yllään pelkät mustat stringit Joni horjahteli hotellin sviitissä ja etsi nahkatakkaa. Hän ohitti peilipöydän, joka oli tyhjiä samppanjapullojen, huulipunaa tahraamien lasien ja kokaiinin pulverijälkien peitossa. Tyttö, jota hän ei ollut koskaan ennen nähnyt, lojui seslongilla tekoriipset poskilla leväten.

Makuuhuoneen avoimesta ovesta kuului Kain katkonainen kuorsaus sekä liikenteen humina, johon sekoittui jostakin kaiutimesta sykkivä musiikki.

Joni siristi silmiään. *Mikä kaupunki tämä on? Mikä maa?*

Kummallakin ohimolla tuntui hellittämätön kipu. Kurkku oli karhea kuin kaarna. Hän ei ollut avannut ääntä eilen illalla. Hän oli ollut myöhässä, koska –

Berliini! hän muisti helpottuneena. Aivan! He olivat soittaneet Huxley'ssissä. Loppuunmyyty keikka, tyttö, joka oli rynnännyt lavalle viimeisen kappaleen aikana, hiestä märkä T-paita...

Ajatus katkesi, kun Joni huomasi takkinsa lojuvan lattialla. Hän kyykistyi ja taputteli takintaskuja, paljaat polvet painautuivat paksuun mattoon. Hänen lyhyet kyntensä oli lakattu mustiksi, vasemman peukalon kynnessä oli salama. Joni ei ollut pyytänyt sitä – Rhianne, hänen meikkaajansa, ei ollut voinut tie-

tää, että Joni pelkäsi ukkosta. Kun Joni oli vetäissyt käden pois, Rhianne oli älähtänyt: ”Ehdin tehdä vasta yhden salaman!”

Joni oli katsonut vielä märkiä kynsiään ja kohauttanut olkapäitään. ”Salama ei koskaan iske kahdesti.”

Joni halusi kynsilakan pois. Hän halusi hiuslakan pois tummista hiuksistaan. Hän halusi pestä viime yön hien ja seksin iholtaan. Hän halusi seistä höyryävän suihkun alla ja hangata pois kaikki itsensä rippeet.

Siinä! Hän otti kokaiinipussin povitaskusta, puhelin tuli samalla kertaa. Pulveria oli jäljellä vain pari viivaa. Hän oli aina väittänyt käyttävänsä vain juhliessaan. Viiva kokaiinia ja pari paukkuja ennen keikkaa piiskaksi, sitten keikan jälkeen samp-panjaa ja lisää kokaiinia pitämään tunnelman korkealla, ja siten vähän ruohoa ja pari pilleriä tuomaan kierrokset alas ja auttamaan saamaan unta. Mutta mitä tämä sitten oli? Viiva, jotta pääsi liikkeelle aamulla? Hän oli nähnyt muita tällä samalla tiellä. Ei aikonut kulkea sitä itse.

Minulla alkaa lipsua.

Avoimesta ikkunasta kantautui lapsen nauru, ja hän katsoi ääntä kohti, siristeli silmiään valossa. Hän halusi nähdä vilauksen lapsesta ja vanhemmasta, joka oli tämän kanssa ulkona. Pitivätkö he toisiaan kädestä? Olivatko he menossa aamiaiselle? Tai shoppailemaan? Hän halusi tietää, nähdä. Hän ei osannut sanoa miksi. Ehkä hänen täytyi vain nähdä, että maailmassa oli hyviä asioita.

Puhelin piippasi. Hän vilkaisi näyttöä, ja sydäntä kouristi: kuva Lizistä, Helenasta ja Maggiesta ahtautuneina Lizin autoon. He virnistivät pirteinä, kasvot hehkuen ja silmät loistaen. Ja näyttivät aivan helvetin kauniilta! Liz, toinen käsi ratissa, toinen lipassa. Helenalla oli leukalinjaa myötäilevä kiiltävä musta polkkatukka ja huulet töröllä. Pisamaposkinen Maggie nojautui

eteenpäin ja näytti rauhanmerkkiä pähkinänruskeat, lämpimät silmät sikkaralla. He olivat siellä juuri nyt, yhdessä, kiitämässä kohti seikkailua.

Outo, levoton tunne valtasi Jonin, niin kuin hän olisi katsonut heitä kaukaa, katsonut jotain, mikä oli jo tapahtunut ja mistä hän ei koskaan pääsisi osalliseksi.

Viestissä luki: *Vielä ei ole myöhäistä.*

Joni pudisti päätään ja puri hammasta. *Ompas.* Hän maistoi oman pahanhajuisen hengityksensä, tunsi eilisillan esiintymismeikin rasvaiset kerrokset kasvoillaan. Hän oli täynnä iljetystä ja häpeää ja kihisi niin rajua itseinhoa, että tunsi repeytyvänsä rikki. Mutta hänen sisällään ei ollut mitään, mikä olisi vuotanut ulos, ja tyhjyys tuntui kammottavalta.

Hän pudotti puhelimen ja hoippuroi matalaa pöytää kohti, pyyhkäisi sivuun pulloja ja laseja. Hän sirotti vähän kokaiinia pöydän kiiltävälle pinnalle, lumiset vuorenhuiput olivat valmiit viemään hänet pois itsestään, täyttämään tyhjän tilan loistavalla valonvälähdyksellä.

Kun hän kumartui sormenpää painettuna toiselle sieraimelle, hän näki oman heijastuksensa. Hän näytti kolkolta, joltakulta vieraalta. Hän tyhjensi koko kokaiinipussin heijastuksen päälle. Hänen täytyi hävittää itsensä. Hän halusi kuolla.

Kuolla.

Hän järkyttyi omaa ajatustaan niin että kavahti taakse.

Hän painoi kädet suulleen, kuin olisi pelännyt sanovansa nuo sanat ääneen, ja sitten ne merkitsivät jotain.

Hän tärisi.

Hän ryntäsi sviitin poikki suureen makuuhuoneeseen, potkaisi vahingossa tyhjää pulloa, joka lähti kierimään ja kolahti sängyn jalkaan. Hän kuuli Kain liikahtavan, murahtavan, näki tatuoidun pohkeen roikkuvan sängyn reunan yli.